

ἐξελεύσθη ἐκ τῆς ζωῆς αὐτῶν καὶ τοῦ θανάτου, καὶ τῆς ἐξερχομένης ἐπὶ ἐκ τοῦ τάφου των. Ὅτι τὸ 1806 ἠνεώχθη ὁ τάφος αὐτῶν, ἐγνωρίσθη, λέγουσιν οἱ μάρτυρες, ὅτι τὰ δύο σώματα ἦσαν ὑψηλὰ καὶ ἔχοντα εὐμόρφους ἀναλογίας. Ἡ κεφαλὴ τῆς Ἑλοΐζης, λέγει ὁ τὴν αὐτοψίαν ἐνεργήσας Κ. Λησουάρ, ἔχει θυμωδέον σχῆμα, τὸ μέτωπόν της παριστάνει εἰσέτι ἐντελεστάτην καλλονὴν . . .

Τὸ δὲ 1815 τὸ νεκρικὸν μνημεῖον μεταφέρθη εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Père-Lachaise. Ἐκεῖ βλέπονται εἰσέτι οἱ δύο ἀνδριάντες τῆς Ἑλοΐζης καὶ τοῦ Ἀβελάρδου, κεκλιμένοι ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, καὶ χεῖρ ἀφανὴς σκορπίζει καθ' ἐκάστην ἐπ' αὐτῶν νεκρικὰ ἄνθη. Βεβήτως αἱ ἐρώσαι ψυχὰς αἱ ἐχώρισαν ὁ θάνατος, ἡ ὁ διωγμός, ἡ ἡ σκληρότης τῶν ἀνθρώπων, ἐρμηνεύουσι διὰ τῶν μυστηριωδῶν τοῦτων ἀναθημάτων τὸν θυμωδέον αὐτῶν ἐπὶ τῇ σταθερότητι καὶ τῇ ἀγνότητι τοῦ ἐρωτος. Φθονοῦσι τὴν μετὰ θάνατον ταύτην ἔνωσιν δύο καρδιῶν, αἵτινες μετέφεραν τὴν συζυγικὴν στοργὴν ἀπὸ τοῦ σώματος εἰς τὴν ψυχὴν, αἵτινες τὸν ὑλικὸν ἐρωτα ἀνεδίδασαν εἰς σφαῖραν πνευματικὴν, μεταβαλοῦσαι αὐτὸν εἰς βλοκαύτωμα, εἰς μαρτύριον καὶ σχεδὸν εἰς ἀγιότητα.

Κέρκυρα. Τὴν 19 Νομβρίου 1857.

Κ. Π.

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΚΛΘ ΗΜΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ.

(13α φυλλ. 186, σελ. 423.)

—ooo—

Δ.

Δακρυά. Ἐν Ἀθήναις. Ἡ ἀλλαχοῦ βουκιὰ, παρὰ τοῦ δάκνω. Δεῖς ἀνγκαῖα καὶ ἀξία νὰ θησαυρισθῇ εἰς τὰ λεξικά.

Δακρύλ. Ὀνομα κύριον. Τὸ σημειῶ χάριν τῆς παροιμίας ταύτης· «Ὅτ' ἡμέρα τοῦ Δακρύλ, τέτοιον σπέρα τοῦ Χριστοῦ,» σημαίνουσης ὅτι ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων πίπτει πάντοτε εἰς ἡμέραν ὁμοίαν τῆς ἐορτῆς τοῦ Δακρύλ.

Δασκαλεύω. Faire la leçon.

Δερβένια καὶ Δερβενάκια. Défilés. Πιθκὴν παρὰ τῆς Δερβέν, πόλεως τῆς Δακίης ἢ τῆς Μοισίας, δὲν ἐνθυμοῦμαι, κεκλιμένης εἰς στενὸν μέρος.

Δερνοθέρας. Ἐν Ἠπειρῷ, καὶ

Δερνοπόρτας. Ἐν Ἀθήναις. Ὁ αἰωνίως τρέχων εἰς τὰς ξένας οἰκίας, ὁ παράσιτος. Δέρω θύρα.

Διαβολεύω. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. «Μὴ διαβולεύης τὸ παιδί,» ἔστι μὴ τὸ μανθάνης παρκαίρως πράγματα τὰ ὅποια πρέπει ν' ἀγνοῇ.

Διαβολευμένος. Ἐν Κωνσταντ. Ἐξυπνος, πονηρὸς, fin.

Διακομιῆς. Ἐν Ἑπτανήσῳ. Ὁ ἀλλαχοῦ ζήτου-
λας καὶ ζητιάτος, ἐπαίτης.

Διαλαλῶ. Ἐν Κωνσταντ. Ὑπάρχει συνήθεια νὰ περιέρχεται ὁ κινδυλάκτης τὴν ἐνορίαν καὶ νὰ προσκαλῇ τοὺς χριστιανούς εἰς τὸν ἐσπερινόν ἢ τὴν λειτουργίαν ψάλλοντάς τας· «Ὅρισθε εἰς τὴν ἐκκλησίαν». Ἐὰν δὲ εἶναι μνήμη ἁγίου τινὸς ἐπιστήμου προσθέτει καὶ τοῦτο· «Τοῦ Ἀγίου (φάρ' εἰπεῖν) Νικολάου νὰ ἦναι βοήθειά σας». Τοῦτο λοιπὸν λέγεται διαλαλῶ. Τὸ αὐτὸ διαλάλημα γίνεται καὶ ὅταν ἀποθάνῃ τις.

Διασέλι,

Διασελάκι,

Διασελίω. Ἐν Παλοποννήσῳ καὶ τὰ τρία. Καὶ τὰ μὲν ὀνόματα σημαίνουσι λόφον καὶ λοφίσκον, τὸ δὲ ὄημα περὶ τὸν λόφον.

Διβάρια. Viviers, καὶ ὄχι λιβάρια, ὡς λέγει ὁ Κοραῖς. Ἀτ. Α'. σελ. 374.

Διβολίζω καὶ τριβολίζω. Ἐν Ἀθήναις. Ἀροτριῶ δύο καὶ τρεῖς βολάς.

Διαβαίνω. «Μὴ διαβαίνης ἀπ' αὐτοῦ,» καὶ ἀδιάβα ἀπ' ἐδῶ» κλ. τὸ ἀλλαχοῦ περὶ. «Ἐδιάβηκα τρεῖς φοράς» ἔστι ἕκαμα τρεῖς κενώσεις, ἐπὶ τῶν ἐχόντων εὐκοιλιότητα. Ἀλλαχοῦ λέγουσιν· «εὐγῆκα τρεῖς φοράς.» Τὸ διαβαίνω, εἰς τὴν δευτέραν ταύτην σημασίαν, ἐτυμολογεῖται παρὰ τοῦ διαβήτου τῶν ἀρχαίων, ἀσθενείας τῶν νεορῶν, καθ' ἣν τὸ οὖρον ἐξέρχεται συνελκύν καὶ τὴν ὑγρασίαν τοῦ σώματος.

Δαυλίτης. Ἐν Ἀθήναις. Ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς βροχῆς φθαρεὶς καὶ μυρσίσας, ὡσεὶ ἐκὰν ὑπὸ τοῦ πυρός, σίτος ἢ ἄλλος δημητριακὸς καρπός, ἐνῶ ἔτι ἦτον ἀθήριστος. «Τὸ σιτάρι αὐτὸ ἔχει πολὺν δαυλίτην.» Παρὰ τοῦ δαυλός.

Δοιάκι. Ἐν Αἰγίνῃ. Οἰάκιον, οἰαξ, μετὰ διγύμματος.

Διάπλατα. Ἐν Ζακύνθῳ. «Ἀρῆκας τὰ παράθυρα διάπλατα» καὶ «ἄνοιξε τὰς θύρας διάπλαταις», ἀνοικτὰς δι' ὅλου τοῦ πλάτους.

Δισάκχιον. ὡς συγκείμενον ἐκ δύο σάκκων, besace.

Διωρίζω. Ἐν Χίῳ. Περὶ τὰς ὥρας, ἀπαραλλάκτος ὡς λέγομεν καὶ διημερεύω. «Διώρας ὀλίγον ἐδῶ», ἔστι περίμενε ὀλίγον ὥραν.

Δράμω. Ἐν Ἀθήναις. «Δράμε γλήγωρα.»

Δραμῆς. Ἐπὶ. Ἐν Ἀθήναις. «Τρέξε δραμῆς» ἔστι δραμαίως.

Δρασχελιά. Enjambée. Δράσσω—σκέλος.

Δρύμμαι. Αἱ πρῶται ἐξ ἡμέραι τοῦ Αὐγούστου. Δὲν τὰς ἤκουσα δὲ δρύμματα, ὡς λέγει ὁ Κορ. Ἀτ. Δ'. σελ. 106.

Δρυμμόρι καὶ

Δρυμμορίζω. Ἐν Πάτραις. Ταυτόσημον τοῦ λυχνος καὶ λυχνίζω. Ἐσφαλμένως λέγει ὁ Κορ. (Ἀτ. Δ'. σελ. 106) δρυμῶνι. Πρέπει δὲ νὰ γράφεται μὲ δύο μμ., ὡς παραγόμενον, κατ' ἐμὲ, παρὰ τοῦ παρακ. τοῦ δρύπτω, δέδρυμαι, δρυμμόριον καὶ δρυμμορίζω.

Διδάμπουλον. Τῆς λέξεως ταύτης σημαίνουσης κατὰ Ζυγομαλὰν τὸ κηροδοχεῖον τὸ ὅποιον κρατεῖ-

ται ενώπιον τῶν ἱερουργούντων πατριαρχῶν, ἀμφι-
σθετοῦνται τὰ γενέθλια. Βέβαιον ὅμως ὅτι τὸ ἑλλη-
νικὸν μέρος αὐτῆς εἶναι τὸ δις, διότι ὑπάρχει καὶ
μονοδάμπουλον· ἀλλὰ τὸ βάμπουλον εἰς τίνα γλῶσ-
σαν ἀνέκει; Ὁ Σουηκῆρος ἔχει περὶ διδαμπούλου
μακρὸν ἄρθρον, ἐν ᾧ ἐπιφέρει πολλὰς εἰκασίας,
μηδ' αὐτὸν ὅμως τὸν συγγραφέα πειθούσας. Δὲν
ἔχω πρόχειρον τὸν Λουκάγιον ὅπως ἐρευνήσω μὴ
γράφῃ τι καὶ αὐτὸς περὶ τῆς παρούσης λέξεως. Κατ'
ἐμὲ αὕτη σύγκειται ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ δις καὶ τοῦ
ἰταλικοῦ *vampira* (φλόξ), καθὼς καὶ τὸ μονοδάμ-
πουλον ἐκ τοῦ *μόνον* καὶ *vampira*· ὡς ἂν ἐλέγομεν
δίφ.λογον καὶ *μονόφ.λογον*· διότι τὸ μὲν πρῶτον ἔ-
χει δύο κηρία, τὸ δὲ δευτέρον ἓν.

Ε.

Ἐγγαστρονόω. Ἐνεργ. Καὶ παθ. ἐγγαστρονόο-
μαι, ὅταν αἱ γυναῖκες συλλαμβάνουσι. Τὸ ἐνεργη-
τικὸν λέγεται καὶ μεταφ. α' Ἀφοῦ μ' ἐγγάστρωσες
δὲν μὲ λέγεις ὅλον τὸ μυστικόν, ὡς εἰ ἐλέγο-
μεν δὲν μὲ ἀνακουφίζεις ἀπὸ τὸ βάρος τῆς περιερ-
γείας.

Ἐγκόνω. Ἐν Μυκόνῳ. Αἰσθάνομαι κόρον μέγαν
ὡς φαγὼν ὑπερμέτρως. Λέγομεν τότε α' ἔγκωσα. ἢ
Παρά τοῦ ὀγκῶ, διότι ὁ ὑπερκορεσθεὶς ἐξογκού-
ται τὴν κοιλίαν. Ἐν Κωνσταντινουπόλει λέγουσιν
ἐμπούχτισα καὶ μπουχτιῶ, σημαῖνον καὶ τὸ ἀη-
δίῳ, κυριολεκτικῶς τε καὶ μεταφορικῶς.

Ἐλαφρόμυαλος. Léger, κοῦφος.

Ἐλιά καὶ **Κρεατοελιά.** Φακὸς τοῦ σώματος.
Κρεατοελιά δὲ λέγεται ὅσάκις ὁ φακὸς ἐξέχει τοῦ
δέρματος.

Ἐλλογον. Ἐν Ἀθήναις. α' Παιδίον ἔλλογον ἢ
intelligent.

Ἐμπροστέλλα. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἡ ἀλλα-
χοῦ ποδιὰ καὶ ἐμπροστοποδιὰ· *tablier*.

Ἐντεσα. Εἰς μόνον τὸν χρόνον τοῦτον καὶ τὸν
μέλλοντα τῆς ὑποτακτ. α' Κύτταξε μὴν ἐντέσης, ἢ
μὴ ἐμποδισθῆς.

Ἐξαφνίσω καὶ **ἐξαφνίζομαι.** Surprendre. α' Μ' ἐ-
ξάφνισες, ἢ ἦτοι αἰφνης ἐπραξές τι καὶ μὲ ἐθαρύ-
ησες.

Ἐξωμάχος. Ἐν Ζακύνθῳ. Ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργα-
ζόμενος.

Ἐξωφύλλι. Ζήτει ἀρεσκεία.

Ἐξώφυλλα. Ἐπὶ τῆς παιγνιάς τῶν χαρτίων.
Cartes blanches.

Ἐξαστεριά. Ὁ διάστερος οὐρανός. α' Τί ὠραία
ἐξαστεριά εἶναι ἀπόψε! ἢ Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εὐρί-
σκεται τὸ ἐξάστερον ἐπὶ τῶν πλειάδων, εἰ καὶ αὐ-
τα εἶναι ἑπτὰ. Λέγομεν καὶ οὐρανὸς ἐξάστερος. Ἐξά-
στερον ἐπικαλοῦμεν καὶ τὸν ἔχοντα τὴν συνειδήσιν
καθάραν· ὅθεν καὶ τὸ ῥητόν· α' Οὐρανὸς ἐξάστερος
ἀστραπὰς δὲν φοβεῖται. ἢ

Ἐξάστερα. Ἐπίρρημα. α' Ὀμίλησεν ἐξάστερα ἢ
εἰλικρινῶς, καθαρῶς ὡς τὸ ἐξάστερον· *sans détours*.

Ἐξελαίνω. Ἐν Τήνῳ. Διώκω, ἀλλ' εἰς μόνον
τὸν προσηκτικὸν τοῦτον χρόνον· ἀεξέλασε τὰ ὀρ-
νίθια. ἢ

Ἐξυπνητός. Ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἀλλ' εἰς
μόνην ταύτην τὴν φράσιν· α' ἐξυπνημοὺς δὲν ἔχει. ἢ

Ἐπιστροφή. Ἐν Μεσολογγίῳ. Ἡ ἀλλαχοῦ ἀν-
τίχαλα. (Ἰδε τὴν λέξιν ταύτην).

Ἐπτάκαιλα. Πληθ. Σταφυλὴ μεγάλας ἔχουσα τὰς
ράγας.

Ἐρημάζω. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Δέρω ἀνη-
λεῶς. α' Τὸν ἐρρήμαξεν ἀπὸ τοῦ ξύλου. ἢ Οἱ ἀρ-
χαῖοι ἔλεγον τὸ ἐρημάζω εἰς ἄλλην σημασίαν. Καὶ
ἐλλειπτικῶς· α' μ' ἐρρήμαξεν. ἢ

Εὐρετόν. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Αἰνιγμα.

Ἐχω. α' Ἐχε τὴν ἐννοίαν σου, ἢ πρόσεχε. Ἰδε
Ἀτ. Β', σελ. 124.

Ζ.

Ζαρόνω. Ὑποπτήσω. α' Ἐκρύωσε καὶ ἐζάρωσε. ἢ
Καὶ αὐτὸν ἐπέπληξε τόσῳ παλὺ ὥστε ἐζάρωσε. ἢ Καὶ
α' Ἐζάρωσεν εἰς μίαν κώχην. ἢ Καὶ α' Πῶς ἐζάρω-
σεν! ἢ ἦτοι πῶς ἐγένετο ἰσχνός, καὶ συνεστάλη τὸ
δέρμα τοῦ ρυτιδωθέν. Καὶ μετοχ. ἐπὶ ζαρωμένος! ἢ
Ὅρα καὶ κοῦθαριάζομαι. Εἰς τίνα μέρη λέγεται καὶ
μουλιαῶ.

Ζακόνι. Ἔθος α' Εἶναι ζακόνι τοῦ τόπου. ἢ
λέξις ἀναλλοιώτως σλαυϊκή.

Η.

Ἡλιακός. Ἐν Κωνσταντίν. Στέγασμα ἐκ ξύλων ὡ-
κοδομημένον ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας ὡς *galerie*,
ἵνα ἀπλώνωνται τὰ πλυθέντα.

Ἡμέτερα. Ἐν Μυκόνῳ. α' Ὑπάγωμεν εἰς τὰ ἡ-
μέτερα· *chez nous, à notre quartier*. Καὶ α' Ὑ-
πάγετε εἰς τὰ ἡμέτερα. ἢ Λέγουσιν ἐτι· α' τὰ ἡμέ-
τερά μου, τὰ ἡμέτερά σου· ἐννοοῦντες τὰ ὑποστα-
τικά. Περίσργον δὲ εἶναι ὅτι λέγουσι καὶ α' τὰ ἡ-
μέτερα ἐκείνου. ἢ

Ἡχος. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τὸ κόσμημα τὸ
ὁποῖον συνείθιζον ἄλλοτε νὰ ζωγραφῶσιν ἐπὶ τῆς
κεφαλίδος βιβλίου ἢ κεφαλαίου (*vignette*). Εἰκά-
ζω δὲ ὅτι λέγεται οὕτω ὡς προτασσόμενον ὅπως
καὶ ὁ μουσικὸς ἦχος (*air*) προτάσσεται τῶν ἐκ-
κλησιαστικῶν τροπαρίων.

Θ.

Θαλασσομάχος. Ὁ μαχόμενος πρὸς τὴν θάλασσαν.

Θαλία. Ἐν Ἀθήναις. Ἀπαραλλακτως ὡς καὶ οἱ
ἀρχαῖοι, *gameau jeune, vert*.

Θάνατος. Θέτω τὴν λέξιν ταύτην ἐνταῦθα ὅπως
σημειώσω τὸ πλήρες ἀληθείας ἐπιτόμῳ τούτῳ, τὸ
ὁποῖον ἀνέγνων εἰς τὸν ἐν Λούκᾳ Δόμον. α' Θάνατος
ἀθάνατος τὰ λοιπὰ θνητά. ἢ Ἡ πλάξ, ἐφ' ἧς ὁ τίχος,
δὲν εἶναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κρασιπέδου
τοῦ ἐτέρου τῶν πλαγίων τοίχων.

Θρακεία. Ἐν Λευκάδι. Ἡ ἀνθρακεία τῶν ἀρχαίων.

Θράφαλος. Ἐν Κέα. Εἶδος θαλασσίου καλαμαρίου.

Θράσος. Ἐν Ἀθήναις. Ἀνεμὸς θερμὸς, ἵσως ὁ
θρασκίης τῶν ἀρχαίων.

Θρασείας καὶ Θράσωμα. Ἐν Ἀθήναις. Ὁ δυτικὸς
ἀνεμὸς.

Θράσσιος. Ἐν Μυκόνῳ. Raide-mort. Παρὰ τοῦ

Θράσσω, τὸ συντρίβω τῶν ἀρχαίων. « Ἐπείσε θράσσιος, » ὡς εἰ ἔλεγον συντετριμμένος. Ἰαρχία καὶ ἀνγχαία λέξις.

Θράσσιον. Ἐν Ζακύνθῳ. Τὸ ἀλλαχοῦ φορῆμι. Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης τοῦ θράσσιος.

Θρίος. Ἐν Ἀθήναις. Τῶν ἀρχαίων τὸ βούτομον. Ἐν Κορίνθῳ λέγεται κυπελισσός.

Κ.

Κ. στοιχεῖον τοῦ ἀλφιβ. Οἱ Ἀθηναῖοι μεταχειρίζονται αὐτὸ εἰς τοὺς πικρωχήμενους χρόνους λέγοντες. « Ἐπέρακα », ἀντὶ ἐπέρασα. « ἐκίνηκα » ἀντὶ ἐκίνησα, κτλ.

Κάθημαι. « Τί κάθησαι καὶ ὑβρίζεις; » « ἐκάθησε καὶ εἶπεν. » Οὕτω καὶ παρ' Ὀμ. (Ἰλ. Β. 255) ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Θερσίτην « ἦσαι ὄνειδιζων. »

Καλοπιάνω. « Μὲ καλοπιάνει τὸν ἐκαλόπιχα. » Cajoler. Σημαίνει δὲ πολλάκις καὶ τὸ ménager.

Καρί. Ἐν Κωνσταν. Brûle-parfum.

Κακαφύχια. Ἐν Κωνσταν. Ἀπὸ τῆς συμπτώματ᾽ αὐτῶν αἰσθάνονται αἱ ἐγγυοὶ, τὰ ἀλλαχοῦ σὺλ-ληφάις.

Κάρρα. Τὸ canon τοῦ τουφεκίου ἢ πιστολίου. Κάνναν ἔλεγον αἱ ἀρχαῖοι τὸ καλάμιον.

Καταχανάε. Ἐν Κρήτῃ. Ἰδε Ἀτ. Β'. σελ. 114. Ὁ ἀλλαχοῦ βρυκόλακας. Ἡ λέξις σώζεται μέχρι τῆς σήμερον ἐν Κρήτῃ. Ἐνός καταχανᾶ περίεργος περιγραφή εὐρίσκεται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου ταύτης τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ Pashley.

Καρτσαρόνω. Ἀναδύωμαι, grimper.

Κατσάβραχα. Οὐδ. πληθ. Ἐν Κωνσταν. Roches escarpées. Κατὰ-βράχος, ὅλον βράχος.

Κατατόπια. Οὐδ. πληθ. Ἐν Κωνσταν. Οἱ διάφοροι τόποι μιᾶς οἰκίας, ἐνός ὑποστατικοῦ, κλ. « Δὲν γνωρίζω τὰ κατατόπια. »

Κατσιποδιάζω. Ἐν Κωνσταν. Ἐλαττοῦμαι τὴν ἀξίαν ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν περιουσίαν. « Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐκατσιποδίασε. »

Καταδασιά. Ἐν Κέα. Ἀρθονία βροχῆς. Κατὰ-δάσος.

Κάρκαδον. Ἐσχάρα πληγῆς, [καὶ ἐλλόχμιον θρυαλλίδος.

Κατρακυλέκι. Ἐν Κωνσταν. Ὁ τροχὸς τῆς ἀμάξης. Κατα-κυλέω.

Καλοθέτω. Ἐν Κωνσταν. Τοποθετῶ καταλλήλως.

Κατινάρια. Ἐν Νάξῳ. Νερροί.

Κανκάρα. Ἐν Νάξῳ. Τὸ ἀλλαχοῦ χωράφιον, ἀγρός.

Κανκαλίτρα. Ἐν Κωνστ. Εἶδος ἀγρίου λαχάνου.

Κακογνωμίω. Ἐν Μάντῃ. Ὀργίζομαι. « Κακογνωμίσασι τὰ παῖδιά. »

Καταρράκτης. Ἐν Ἀθήναις. Trappe, ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι.

Κάρναξι! Ἐν Κωνσταν. Τῶν Γάλλων τὸ ἐπιφωνηματικὸν peste! Ἐνέσται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲ τὸ περίδρομος οὕτω. « Κάρναξι, περίδρομος! Κάρναξιν ὀνομάζουσιν αὐτόσε καὶ σπυρίον φερόμενον εἰς τὸ ὑψιπέδιον τῶν πτηνῶν, τὸ ἀλλαχοῦ καλού-

μενον κάρφι, τὸ ὁποῖον τρυπᾶται διὰ βελόνης ἵνα ἐξέλθῃ τὸ πῦρ καὶ ἱατρευθῇ τὸ πτηνόν.

Καρφί. Ἰδε κάρναξι.

Καλκοῦρι. Ἐν Μυκόνῳ. . . . Καὶ παροιμία. « Ὁποῖος λυπᾶται τὴν σφίνα χάνει καὶ τὸ καλκοῦρι. »

Κατακοσμική. Ἐν Ἀθήναις. « Βροχή κατακοσμική » πηγασμῖος, γενική.

Καφούλης. Le pauvre! ὁ ταλαίπωρος.

Κατάρτια. Θηλ. État, συνήθως ἐπὶ τῶν ἀπόρων. « Χωρὶς κατάρτια » δὲν ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει. »

Καλοπείχερος. Ἐν Κωνσταν. D'une honnête condition.

Κατεβάζω. Λέγομεν μεταφορικῶς. « τὰ κατέβασε » τί τὰ κατέβασε; » ἐπὶ σκυθρωπάζοντος, ὡς καταβιβάζοντος τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συστέλλοντος πρὸς τὰ κάτω τὰς ὀφρὺς.

Καταφρόνιον. « Ἐγένετο τὸ καταφρόνιον καὶ ὁ περίγελως. » ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι « ὄνειδος καὶ ἐξουθένημα. » Ἰδε καὶ Ἀτ. Β'. σελ. 513.

Κρατητῆρα. Θηλ. Ὁ ἀετίτης λίθος καὶ ἡ καθαρά κόλλα ἢ στάζουσα ἀπὸ τὰ δένδρα. Λέγομεν καὶ μεταφρ. « τὸ κρασίον, τὸ ἔλακιον εἶναι κρατητῆρα, » ἦτοι διακυγέστατον. Οἱ ἀρχαῖοι ἐθετόν τὸν καθαρώτερον οἶνον εἰς κρατηῆρα. Πρόσθετε τὴν σημασίαν ταύτην εἰς τὰ Ἀτ. Α'. σελ. 513.

Καματερά. Τὰ ὑποζύγια. Παρὰ τοῦ ἀρχαίου κάματος. Ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ μεταξοσκώληκες. Ἐν δὲ Μεγάρῳ καὶ αἱ προάγουσαι ῥητίνην πεύκαι, ὡς ἀποτελοῦσιν ταύτης τὸ κώριον αὐτῶν εἰσόδημα.

Καθετή. Ligne à pêcher, διότι κάθεται εἰς τὸν μυχὸν τῆς θαλάσσης ὡς συρομένη ὑπὸ τεμαχίων μολύβδου.

Κακοφορμίζω. « Ἡ πληγὴ ἐκακοφόρμησε, » ἦγουν ἔλαβε κακὴν μορφήν, μετεβλήθη ἐπὶ τὸ χεῖρον. Κακὴ μορφή, μεταλλαγὴ τοῦ μ. καὶ φ.

Κεφάλας. Ὁ μεγάλην ἔχων τὴν κεφαλὴν. Καὶ παροιμία. « Εἶπεν ὁ γαῖδαρος τὸν πετεινὸν κεφάλαν, » ἐπὶ τῶν κατακρινόντων εἰς ἄλλους ὅ,τι καὶ αὐτοὶ ἔχουσι.

Κέφαλος. Εἶδος ἰχθύος, ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι.

Κλειδί. Ὁρα νόχι καὶ κρέας.

Κλειδωνας. Ἡ τὴν παραμονὴν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου συνήθως παιζομένη παιγνία. Ὁ Κορ. τόμ. Δ'. σελ. 233, γράφει τὴν λέξιν μὲ η, κλειδωνας, παράγων αὐτὴν ἀπὸ τὸ κλειδῶν τῶν ἀρχαίων. Ἴσως ὁμοίως ἀπὸ τὸ κλειδῶμα τῶν ἀγγέλων καὶ τοῦ κλειδώματος τοῦ στόματος, ὅτε ἐξαγονται τὰ ἐν αὐτοῖς.

Κλίδανος. Ἐν Ἀθήναις. Φοῦρνος, ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι.

Κλεισμάτα. Ἐν Αἰγίνῃ. Περιεκλεισμένοι ἀγροί.

Κλαβανή. Ἐν Κωνσταν. Trappe. Ἰδε καὶ Καταρράκτης.

Κλωθογυρίζω. Se servir des détours dans son langage. « Τί τὰ κλωθογυρίζεις καὶ δὲν λέγεις τὴν ἀλήθειαν; »

Κλωθογυρίσματα. Πάντοτε πληθ. détours.

Κλωστάρη. Ἐν Μυκόνῳ. Ἰδε νόχι καὶ κρέας.

Κοιλόρφαρον. Ἐν Κερκύρα. Τὸ βρέφος τὸ ἂν εἴ-

τῇ κοιλίᾳ ἐστὶ τῆς μητρὸς ὅτε ἀπέθνηεν ὁ πατήρ.
Κοσκινάς. Ἐν Ζακύνθῳ. Συμπλῆρον ἐπικλίνδυναν, ἐ-
χον τρύπας ὡς κόσκινον.

Κορίνθια. Πληθύντ. Εἶδος σταφυλῆς.

Κουραγί. Ἐν Κωνστ. Κορινθιακὴ σταφίς.

Κουρδίζω. Χορδίζω, ἐντείνω τὰς χορδὰς τῆς κι-
θάρης, τοῦ κυμβάλου κτλ. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
ὠρολογίου.

Κουρέλι. Chiffon.

Κουσουνάδες. Ἐν Μυκόνῳ. Αἱ ἀλλαχοῦ πα-
παρούνας.

Κουτζίουλιά. Περίττωμα πτηνῶν.

Κουκουρνιτίζω. Ἐν Κωνσταν. Θορυβῶ, ἀνασυχῶ.
« Τί ἐκουντουρνιτίζεις καὶ κάμνεις τὸν κόσμον ἀνω-
κίτω; » καὶ τὰ δύο π. προφέρονται ὡς d.

Κουτένω καὶ Κουτείνω. Ἰδ. Ἄτ. Γ'. σελ. 196.
Χρώμεθα τῇ λέξει καὶ ἐν μέσῃ καὶ ἐν ἐνεργητικῇ ση-
μασίᾳ. « Τὸ ροῦχόν σου ἐκόντινε », καὶ « κόντινε
(κάμνε κοντότερον) τὸ ροῦχόν σου. »

Κόφτω. Ἰδε Ἄτ. Γ'. σελ. 201. Λέγομεν καὶ
« με κόφτει ἡ καρδιά μου, ἡ κοιλία μου, » δηλ. με
πονεῖ.

Κόψιμον. Κοιλόπονος. Ὁ ἀλλαχοῦ σφάκτες καὶ
σφάξιμον.

Κορτυλῶ, καὶ ὅχι σκορδυλῶ ὅπως γράφει ὁ Κο-
ραῆς. Ἄτ. Δ'. σελ. 513.

Κορχύλια. Ἐν Κωνσταντ. Ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι.
Ἐν δὲ Νάξῳ πορφύραι.

Κουβαριάζομαι. Se blottir, συστέλλομαι ὡς κου-
βάριον. Ἰδε καὶ ζαρήνω.

Κουβάρι. « Ἐγεινδὲν ἓνα κουβάρι, » il s'est
blotti. Καὶ μεταφ. ἀντὶ ἐγήρασε.

Κουριάζω. Τὸ αὐτὸ καὶ λουριάζω. « Κούριασε,
tiens-toi coi. »

Κοκχαλίζω. Festoyer. Κοκχαλίζω τὸ φαγετόν.
Ἀλλὰ καὶ μεταφ. ἀκοκχαλίζω τὰ ὑπάρχοντά μου. »

Κουρεύω. « Κουρεύσου, ἄμει νὰ κουρεύεσαι. » Ἀλλ'
εἰς μόνους τούτους τοὺς χρόνους καὶ παροιμ. « Νὰ
ἐνπνίσ' ἡ κουρεμένη καὶ νὰ ἰδῇ τὸ πᾶπλωμά της. »

Κούρτουρος. Ἐν Μυκόνῳ. « Κεντός—οὐρά. » Ἡ δὲ
μὴν ἐμβῇ μέσα εἰς τὰ ἀμπέλια μήτε σκύλος κούρ-
τουρος; » ὅταν κυρίως ὁ καρπὸς εἴναι εἰς τὴν ἀρχὴν
τοῦ διὰ νὰ μὴ κτυπηθῇ καὶ πέσῃ.

Κολυμβριά. Ἐν Πελοπον. Πολυομβρία· διὰ τοῦ
π ἰωνικῶς.

Κορφολογῶ. Συλλέγω τὰς κορυφὰς τῶν ἀνθέων,
δένδρων, λαχάνων.

Κότικος. Ἐν Αἰγίνῃ. Ἡ ἀγριελαία, ὡς οἱ ἀρ-
χαῖοι.

Κοιλλουριάζομαι. Se blottir, στρογγυλλεύομαι
συστέλλομαι ὡς κολλώριον.

Κολυμβάδες. Ἐν Ἀθήναις, ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι.
Δὲν τὰς ἔκρουσα κολυμβητὰς, ὡς λέγει ὁ Κοραῆς. Ἄτ.
Γ'. σελ. 240.

Κοπαριστή. Ἐν Μυκ. Εἶδος τυρίου κοπιανισμένου

Κοττέτζι. Ἐν Ἀθήναις. Τῶν κοττῶν ὁ κοιτῶν.

Κοῦκκος. Ὁ κόκκυξ. Κοῦκκον ὀνομάζομεν καὶ τὸν
μικρόνον.

Κοκκορέτσι. Ἡ λέξις ἀλβανικὴ. Τὰ ἐντόσθια τοῦ
ἀρνίου, ἅτινα συμπλεκόμενα ἐφάνονται καὶ τρώ-
γονται.

Κουρκοῦτι. Ἀλευρος μεμιγμένη μεθ' ὕδατος. Λέ-
γομεν καὶ μεταφ. « Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐγείνε κουρ-
κοῦτι, » ἥτοι ἐγήρασε παραπολύ.

Κουσουμάρισις. Ἐν Νάξῳ. Ἡ διάρροια. Παρὰ
τοῦ λατίν. consummare.

Κουτσουρούρης. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Διάβο-
λος, κατ' εὐφημ. Κουτσή-οὔρά· διότι ζωγραφεῖται
ἔχων οὐρὰν βραχεῖαν. « Ἀνάθεμά σε, Κουτσουρούρη!
μ' ἐξεμυιάζεις καὶ δὲν μ' ἄφησες νὰ ἐξυπνήσω ἐνω-
ρίς διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν λειτουργίαν. »

Κορώνω. Αἰείποτε μετὰ τοῦ ἀνάπτω, οἶον· « ἄναψε
κ' ἐκόρωσεν, » ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντως ὀργιζομένων.
Κοροναῖω ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, τὸ ἀνυψῶ τὴν κεφα-
λήν. Καὶ ὁ ὀργιζόμενος ἀνυψοῖ τὴν κεφαλὴν.

Κοψίδια. Οὐδ. Esquilles, παρὰ τοῦ κόπτω.

Κοῦρος. Ὁ καρπὸς τῆς πίτυος, παρὰ τοῦ κῶνος,
ἐπειδὴ ἔχει τοῦτου σχῆμα.

Κομματιάζω καὶ κατακομματιάζω.

Κουσέρια. Ἐν Μυκόνῳ. Cancans παρὰ τοῦ cou-
siller.

Κρεμασταριά. Ὑψηλὸν μέρος ὅπου κρεμῶνται
ρόδια, σταφυλαὶ καὶ τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸν χειμῶνα
συνήθως.

Κρόδια. Ἐν Ἀθήναις. Ἀκρόδρυα· πάντα τὰ ὅπω-
ροφάρα δένδρα, ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι
Ἀθηναῖοι.

Κυπελισσός. Ἐν Κορίνθῳ. Ὁ ἐν Ἀθήναις θρίος
(ἴδε τὴν λέξ.), τὸ βούτομον τῶν ἀρχαίων.

Κυττάρι. Ἐν Ἀθήναις. Τὸ ἀλλαχοῦ ἀκλουθον,
ἀκόλουθον καὶ ὕστερον (placenta). Παρὰ τοῦ κυττός
καὶ κύτταρος τῶν ἀρχαίων, οὗτινος τὴν σημασίαν
ζητητέον εἰς τὰ λεξικά. Σώζεται δὲ ἡ λέξις ἀπα-
ράλλακτος κυττάριον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Οἱ Ἀ-
θηναῖοι προφέρουσι τὸ υ ὡς u γαλλικόν.

Λ.

Λαπάς. Ὁρύζιον πολυβρασμένον, καὶ ἐντεῦθεν πᾶν
τι ὑπὲρ τὸ δέον βρασθέν. Ἰσως παρὰ τοῦ ἀρχαίου
Λαπάσκα. Ἄτ. Β'. 216, ἐν λέξ. λαγχρίζω.

Λαμπήρης, λαμπέρα. Ἐν Μυκόνῳ. Misérable,
ἐπὶ καταφρονήσεως.

Λαπίνα. Ἐν Κωνσταν. Εἶδος ἰχθύος.

Λάζος. Ἐν Κωνσταν. Poignard. Παρὰ τοῦ ἀρ-
χαίου λάζω-λακτιζω.

Λαζαρώτρα. Ἐν Χίῳ, ἡ ἀλλαχοῦ σαβανώτρα,
παρὰ τοῦ σαβανωθέντος καὶ ἀνεστηθέντος τετρα-
ταίου Λαζάρου.

Λεγάμενος. Ἐν Κωνσταν. Celui à qui nous
faisons allusion sans le nommer.

Ληρός. Ἐν Κωνσταν. Τὰ ἀλλαχοῦ πατητήρια
τῶν σταφυλῶν.

Λιθόσυκα. Ἐν Ζακύνθῳ. Τὰ πρωτοφανῆ μεγάλῃ
σῦκα, τὰ ἀλλαχοῦ λεγόμενα ἀγιαπροστολιάτικα, ἀμ-
προυκοῦνες καὶ βρύσυκα (ἴδε τὰς λέξ.)

Λιθρίνος. Τῶν ἀρχαίων, ὁ ἐρυθρίνος ἰχθύς.

Λιναρίθραι. Ἐν Κωνστ. Εἶδος ἁγρίων λαχάνων.
Λόγια. α Λόγια τοῦ αἵματος, η ἑπεα πτερόεντα.
Καὶ α Ἄλλα λόγια ν' ἀγκυλώμεθα, η ἐπὶ τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸ προκείμενον ὡς δυσάρεστον.

Λοστός. Ῥάβδος σιδηρὰ ὀγκώδης, δι' ἧς τρυπῶνται οἱ βράχοι καὶ ἀποκόπτονται. **Λάαν** καὶ **λάν** ὀνόμαζον οἱ Ἀπτικοὶ τοὺς βράχους καὶ τοὺς λίθους. Πιθκὸν νὰ ἐγεννήθῃ ἐντεῦθεν ὁ λοστός.

Λουφάρι. Εἶδος ἰχθύος.

Λουτροκοπανίζομαι. Λούομαι καλῶς ὅλος.

M.

Μαγκώνω. Παρὰ τοῦ μάγκων (vergon) τῶν ἀρχαίων. «Βράγκωσα τὸ χεῖρ μου καὶ ἀμάγκωσέ το.»

Μασσουλίω. Ἀργὰ καὶ μετὰ δυσκολίας μασσῶ, Ἐπὶ γερόντων καὶ τῶν μὴ ἐχόντων ὀδόντας. Παρὰ τοῦ μασσῶ. Λέγεται δὲ καὶ μασμουρίζω. Ἀτ. Β. σελ. 235.

Μαργόνω, εἰς ἄκρον κυρύνω. Ὁ Κορ. (Ἀτ. Δ'. σελ. 311.) τὸ ἐξηγεῖ ἀπλῶς engourdir.

Μαρινάτορ. Λέγεται μόνον ἐπὶ τινος παρασκευασίας ἰχθύων. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὑπῆρχεν ἰχθὺς καλούμενος μαρίνος.

Μάρω. Θηλ. Οὕτως ὀνομάζουσιν οἱ χωρικοὶ τὸν ἀστὲρα τῆς Ἀφροδίτης.

Μαρούλιον. Laitue, ἐν δὲ Ζακύνθῳ ῥωμάνα, roumaine.

Μασοῦκα κιώρα. Ἐν Μυκόνῳ. Ἐπιρὼνιμα κοινώτατον, οὕτινος ὅμως οὐδ' αὐτὴ ἡ γραφὴ εἶναι γνωστὴ. α Μασοῦκα κιώρα κ' ἔρθασεν, η ἐπὶ ἀνθρώπου ἐλθόντος μέρους ἐνῶ ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ. Ἐν λόγῳ τὸ μασοῦκα κιώρα εἶναι ἄλλο ἄλλας ἀρτύον πᾶν εἶδος ἐδέσματος. Ἡ χιμαῖρος αὕτη σύνθεσις μοι ἐνθυμίζει τὸ τοῦ Στράβωνος λέγοντος περὶ Μυκόνου (I. § 9) ὅτι ἐν τῇ νήσῳ τούτῃ α ἄγουσιν ὑπὸ μίαν ἐπιγραφὴν τὰ διακτεμένα τῇ φύσει. η

Μαριμάκος. Ἐν Ζακύνθῳ. Τῶν ἀρχαίων ὁ μαριμάκουθος.

Μαριμάτικον. Ὁ θίνος, διότι ἀλιεύεται τὸν Μάϊον. Ἰδὲ καὶ Ὀρχια.

Μαγκούρα. Ῥάβδος κυρτὴ πρὸς τὰ ἄνω, δι' ἧς οἱ ποιμένες ζωγροῦσι τὰ κτήνη. Ἀτ. Β. σελ. 228, ἐν λέξ. Μαγκούριν.

Μαξιλάρι. Προσκέφαλον. Ἐκ τοῦ λατιν.

Μαγουλήθρα. Πρίξιμον τῶν μαγουλίων.

Μαγουλίχα. Ἐν Κωνσταντίνῳ. Δέσιμον περὶ τὰς παρειάς.

Μασούριον. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Μαζούριον, ὑποκορ. τοῦ μαζός. Robinet.

Ματραπάλης. Κατὰ διαφθοράν τοῦ μεταπράτης.

Μάστωρης. Παρὰ τοῦ ἀρχαίου μήστωρ, τροπὴ τοῦ η εἰς α, ὡς μήτηρ, μήτηρ, φήμη, φάμα, κλ.

Μάνι μάνι. α Κάμε μάνι μάνι, η τάχιστα, παρὰ τοῦ ἰταλ. di mano in mano.

Μάστακας. Ἐν Ἡπείρῳ. Ἀκρίς. Ἑλλαν. μάσχα.

Μέγκλος καὶ μέγκλαρος. Ἐπὶ ἡλικιωμένου ἢ καὶ ὑψηλοῦ τὸ ἀνάστημα.

Μερούσι. Ἐν Ἀθήναις. Μέτρον 750 ὀκ. ἐλαιῶν.

Λέγεται δὲ οὕτω, διότι τὴν ποσότητα δύναται νὰ ὀλιψῇ εἰς ἐλαιόμυλος εἰς μίαν ἡμέραν. Ἡμερούσιον.

Ματανοῶ. α Ἐμετανόητα ὡς τὸ σκυλίον, η διότι ὁ κύων ἐπανέρχεται εἰς τὸν ἴδιον ἐμετόν.

Μελανούρι. Ὁ μελάνουρος ἰχθὺς τῶν ἀρχαίων.

Μέλουρα. Θηλ. Ἐν Ἀθήναις. Εἶδος ἰχθύος.

Μεσόκοπος-πη. Ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι, entre deux âges.

Μελάτορ. α Αὐγὸν μελάτον η πηκτὸν ὡς ἂν τὸ μέλι.

Μεθύω. α Τὰ χωράριά μου ἐμέθυσαν ἀπὸ τοῦ κῶπρισμα, καὶ ἔδωσαν τὰ ἐλάη τοῦ Θεοῦ. η

Μερμίδια. Ἐν Ἀμοργῷ. Τὰ περὶ τὸ ἐπιστήθιον λεπτὰ κορδόνια. Ὑποκορ. τοῦ ἀρχαίου ταύτοσήμεου μέρμις.

Μεροδοῦλι, μεροφάγι. Λέγεται πάντοτε ὁμοῦ, ὅταν συνήθως θέλωμεν νὰ πρᾶξτήσωμεν ὅτι εἴμεσθα ἄποροι. α Ἡ κατάστασις τοῦ ὅλη εἶναι μεροδοῦλι μεροφάγι η δηλαδή ὅ,τι κερδαίνει εἰς μίαν ἡμέραν τὰ τρώγει τὴν αὐτὴν ἐπίσης ἡμέραν.

Μησεύω. Ἀναχωρῶ. Ὁ Κορ. ἀνκφέρει, ὡς καὶ ἐγὼ, πολλαχοῦ τὴν λέξιν ἀλλὰ δὲν τὴν ἐξηγεῖ.

Μοροδραμῆ. Ἐπίρ. Ἐν Ἀθήναις. Δρομαίως, χωρὶς διόλου νὰ σταθῇ τρέχων.

Μουδιάζω. Αἰμωδιάζω. Ὁ Κορ. (Ἀτ. Δ'. σελ. 332.) λέγει τὴν λέξιν ταύτην ἐπὶ μόνου τοῦ αἰμωδιάσματος τῶν ὀδόντων (agacer). Τὴν μεταχειρίζομεθα ὁμοῦ καὶ ἀντὶ τοῦ engourdir, οἷον: ἐμοῦδιασαν τὰ χεῖρα μου, τὰ πόδια μου, κλ.

Μουλιάζω. Ζήτει Ζαρόνω.

Μουσουρίζω καὶ

Μουσούρισμα. Τὸ μυχιρίζω καὶ μύζω τῶν ἀρχαίων. Λέγεται δὲ ὅταν ἀναπνέοντες διὰ τῶν ῥωθῶνων ποιοῦμεν κρότον.

Μοσχάτα. Εἶδος σταφυλῆς εὐώδους, ἐξ ἧς καὶ κρασίον μοσχάτον, ὁ ἀνθοσμίας.

Μουσουλῶν. Σκυθρωπάζω. Ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ νερελώδους οὐρανοῦ λέγεται.

Μουζαλόρω. Τὸ ἀλλαχοῦ μουτζουρόνω. α Ἐμουζαλώθηκε τὸ βιβλίον μου. η Λέγομεν καὶ τὴν μουτζουραν μουζαλιά, καὶ «μουζαλιάδα νάχης!» Ἀτ. Β. σελ. 253.

Μορογάρω. Ἐν Ζακύνθῳ. Ἀργοπορῶ, παρὰ τοῦ λατ. morog.

Μπαρραλιάζω. Ἐν Ἀθήναις. Θερρίζω τὸν ἀρσένιστον.

Μπουρλιό. Ἐν Ἀθήναις καὶ Μυκόνῳ. Κάδδος. Ζήτει ἀνασύρι.

Μπουχιρίζω. Βλέπε ἐγκόνω.

Μορομιάς. α Τὰ ἔραγε μονομιάς, τὰ ἔρπασε μονομιάς, η ἐν συντόμῳ καὶ παραυθῇ.

Μεροκοπῶ. Εὐωδιάζω ὑπερμέτρως.

Μυστρί. Τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ οἱ τέκτονες ἀλείφουσι τὴν ἀσβεστον, καὶ **Μυστρίω.** Παρὰ τοῦ ἀρχαίου μύστρος.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).